

Sygn. akt VIII U 1593/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jolanta Łanowy - Klimek
Protokolant:	Małgorzata Skirło

po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2018 r. w Gliwicach

sprawy J. W. (W.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 31 lipca 2017 r. **nr** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje odwołującemu J. W. prawo do emerytury od lipca 2017 r.

(-) SSO Jolanta Łanowy – Klimek

Sygn. akt. VIII U 1593/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 lipca 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu J. W. prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych na podstawie art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2017r. poz. 1383 ze zm.). W uzasadnieniu decyzji ZUS wskazał, że ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999r. nie udowodnił wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze, a zatem brak jest podstaw do przyznania wcześniejszej emerytury.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony domagał się jej zmiany i przyznania mu prawa do spornego świadczenia. Podniósł, iż w punkcie 8 świadectwa pracy z dnia 31 grudnia 1998r. wydanego przez Przedsiębiorstwo (...) # (...) Węglowego (...) w Z. wskazano, iż wykonywał on pracę w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy od 1 lipca 1975r. do 31 grudnia 1998r. jako mechanik napraw pojazdów samochodowych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił co następuje:

Ubezpieczony J. W. urodził się (...) Wiek 60 lat ukończył w dniu (...) Nie jest członkiem OFE.

W dniu 12 lipca 2017r. ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Zaskarżoną decyzją z dnia 31 lipca 2017r. (...) Oddział w Z. odmówił przyznania wnioskowanego świadczenia, wskazując, iż ubezpieczony nie udowodnił wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Organ rentowy uwzględnił ubezpieczonemu na dzień 1 stycznia 1999r. 25 lat i 7 dni okresów składkowych oraz 1 rok i 4 miesiące okresów nieskładkowych, tj. łącznie 26 lat, 4 miesiące i 7 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

W zaskarżonej decyzji (...) Oddział w Z. kwestionował, że skarżący na dzień 1 stycznia 1999r. legitymuje się okresem pracy w warunkach szczególnych w wymiarze ponad 15 lat. Organ rentowy nie uznał za pracę w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia ubezpieczonego na stanowisku mechanika samochodowego w Przedsiębiorstwie (...) w Z. od 1 lipca 1975r. do 31 grudnia 1998r. z uwagi na brak świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach z powołaniem na wykaz, dział i pozycję zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. lub zarządzeniem odpowiedniego ministra.

Sąd ustalił, że ubezpieczony w okresie od 1 września 1972r. do 31 grudnia 1998r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w Z.. Początkowo pracował jako uczeń, natomiast od 1 lipca 1975r. do 31 grudnia 1998r. jako mechanik napraw pojazdów samochodowych.

Przedsiębiorstwo (...) w Z. świadczyło usługi transportowe na rzecz kopalń w zakresie przewozu materiałów oraz osób – górników do pracy. Przedsiębiorstwo posiadało m.in. autobusy oraz samochody ciężarowe, a także dźwigi. Główna baza znajdowała się w Z. przy ul. (...), natomiast w S. była baza terenowa, na terenie której mieściły się hale, gdzie naprawiano pojazdy i sprzęt. Znajdowały się tam warsztaty z kanałami, stacja paliw, dyspozytornia oraz dyrekcja. W kanałach pracowali mechanicy samochodowi. Początkowo mechaników samochodowych w Przedsiębiorstwie było 15, a z czasem ich liczba malała – w latach dziewięćdziesiątych na jeden kanał przypadł jeden mechanik.

Sąd ustalił, że w okresie od 1 lipca 1975r. do 31 grudnia 1998r. ubezpieczony jako mechanik stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych. Odwołujący świadczył pracę w bazie terenowej w S.. Przez zdecydowaną większość czasu ubezpieczony pracował w jednym z około 10 kanałów, zajmując się naprawą autobusów i samochodów ciężarowych, wymianą części, konserwacją. Sporadycznie – raz w tygodniu – zdarzało się, że pomagał przy regeneracji części, np. resorów, kiedy nie było należytego obłożenia na stanowiskach, gdzie wykonywano regenerację części. Była to pomoc doraźna, która sprowadzała się do przytrzymania części i nie przekraczała godziny. Ubezpieczony pracował w systemie zmianowym. Otrzymywał dodatki finansowe za pracę w warunkach szczególnych oraz posiłki regeneracyjne i mleko.

Ustalono, że ubezpieczony nie otrzymał od pracodawcy świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach i sam nie ubiegał się o przedmiotowe świadectwo, gdyż – jak stwierdził na rozprawie w dniu 6 kwietnia 2018r. – nie zdawał sobie sprawy z konieczności posiadania takiego świadectwa.

Razem z ubezpieczonym w Przedsiębiorstwie (...) pracowali: K. K. (zatrudniony w latach 1974 – 1997) oraz A. K. (zatrudniony w latach 1974 – 2006).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt organu rentowego, akt osobowych ubezpieczonego, zeznań świadków K. K. (nagranie z rozprawy z dnia 6 kwietnia 2018r. min. 13.30 i n. k.29) i A. K. (nagranie z rozprawy z dnia 6 kwietnia 2018r. min. 20.05 i n. k.29) oraz przesłuchania odwołującego J. W. (nagranie z rozprawy z dnia 6 kwietnia 2018r. min. 28.44 i n. k.29).

Sąd ocenił zgromadzony materiał dowodowy jako kompletny i wiarygodny, a przez to mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. Zeznania świadków i odwołującego pokrywały się i uzupełniały.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2017r. poz. 1383 ze zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Na podstawie cytowanych przepisów, prawo do emerytury w obniżonym wieku przysługuje ubezpieczonemu, który w dniu wejścia w życie ustawy, tj. w dniu 1 stycznia 1999r., spełnił warunki w zakresie posiadania ogólnego stażu pracy oraz pracy wykonywanej w warunkach szczególnych a nie osiągnął wymaganego wieku. Ubezpieczeni, którzy w chwili wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych posiadali wymagany okres ubezpieczenia (szczególny i zwykły), mogą realizować prawo do emerytury na starych zasadach po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w art. 39 czy art. 32 również po dniu 31 grudnia 2008r. pod warunkiem nieprzystąpienia do OFE. Wszystkie przesłanki muszą zostać spełnione łącznie.

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 i 4 ustawy w powiązaniu z § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) ubezpieczonym mężczyznom urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949r. będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przy pracach wymienionych w wykazie A, przysługuje prawo do emerytury w razie łącznego spełnienia następujących warunków:

1. osiągnięcia wieku emerytalnego 60 lat
2. posiadania wymaganego okresu zatrudnienia wynoszącego 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Kwestia posiadania przez ubezpieczonego ponad 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego oraz ukończenie 60 lat nie były sporne. Nie było także sporne, iż odwołujący nie jest członkiem OFE.

Okoliczność sporna w przedmiotowej sprawie dotyczyła posiadania przez ubezpieczonego na dzień 1 stycznia 1999r. wymaganego 15-letniego okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, bowiem organ rentowy nie zaliczył do takiej pracy okresu zatrudniania ubezpieczonego od 1 lipca 1975r. do 31 grudnia 1998r. w Przedsiębiorstwie (...) w Z..

W stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykazie A, dziale XIV, poz. 16 wymieniona jest praca wykonywana w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych. Organ rentowy stanął na stanowisku, że ubezpieczony nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych w spornym okresie, ponieważ nie przedstawił świadectwa wykonywania pracy w

szczególnych warunkach z powołaniem na wykaz, dział i pozycję zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. lub zarządzeniem odpowiedniego ministra.

Sąd nie zgodził się ze stanowiskiem organu rentowego.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że odwołujący w spornym okresie wykonywał pracę w szczególnych warunkach. Sąd uznał, że pomimo tego, iż brak jest świadectwa wykonywania pracy przez ubezpieczonego w szczególnych warunkach, to odwołujący stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace jako mechanik samochodowy w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych, tj. pracę wymienioną w wykazie A, dziale XIV, poz. 16 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a zatem spełnia przesłankę 15-letniego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków i odwołującego, z których wynikało, iż w okresie od 1 lipca 1975r. do 31 grudnia 1998r. odwołujący stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace polegające na naprawie autobusów i samochodów ciężarowych, wymianie części i konserwacji, a praca ta odbywała się w jednym z kanałów znajdujących się w bazie terenowej Przedsiębiorstwa w S..

W związku z powyższym Sąd uznał, że sporny okres zatrudnienia może być zaliczony do pracy w warunkach szczególnych, gdy ubezpieczony faktycznie wykonywał prace objęte wykazem prac uprawniających do wcześniejszej emerytury, pomimo że nie przedstawił świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Mając na względzie powyższe Sąd uznał, że ubezpieczony legitymuje się na dzień 1 stycznia 1999r. wymaganym 15 – letnim okresem pracy w szczególnych warunkach.

Wobec faktu, że spełnia on także pozostałe przesłanki uprawniające go do wcześniejszej emerytury, Sąd z mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji i zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu J. W. prawo do emerytury od lipca 2017r., tj. od pierwszego dnia miesiąca złożenia wniosku.

(-) SSO Jolanta Łanowy - Klimek